

דף צט

קסה. א. מהי צורת עמידת השלחנות והמנורות שבמקדש שעשה שלמה? האם היו מסדרים / מדליקים בכולם, או

רק בזו שעשה משה?

ב. סדר סילוק וסידור הלחם – כיצד?

א. לדברי רבי, השלחנות והמנורות עמדו כשאורכם מקביל לאורך הבית, בחציו הפנימי של ההיכל, ובשתי שורות כנ"ל. שורה אחת של השלחנות רחוקה מכותל צפון אמתים וחצי, וכן בינה ובין השורה השניה – אמתים וחצי. שלחן שעשה משה היה נתון לפנים מהם, מקביל לריוח שביניהם. לדברי רבי אלעזר בר"ש, הכלים עמדו בכיוון דרום-צפון, השלחנות בצפון והמנורות בדרום. ושלחן / מנורה של משה – ביניהם.

לתנא קמא בברייתא, היו מסדרים / מדליקים רק בזה של משה. ולרבי אלעזר בן שמוע – בכולם. רש"י ורגמ"ה פרשו: מדליקים באחד מהם איזה שירצו, פעמים בזה ופעמים בזה. ובמשך חכמה פרש כפשוטו, שהיו מסדרים ומדליקים בכולם ממש.

ב. לאחר אפית הלחם, מניחים אותו על שלחן של שיש שהיה נתון באולם אצל פתח ההיכל. א. כן היא גרסתנו במשנה. וכן כתב הרמב"ם. ויש אומרים: שלחן של כסף (מחלוקת אמוראים היא

בשקלים. ו"א אף מח' תנאים. ערש"י ותוס').

ב. לפרש"י מניחים אותו ועומדים לפוש. וזאת כדי להראות שמעלין בקודש, שאח"כ מניחים אותו בשל זהב. ויש אומרים שמיד לאחר האפיה בערב שבת היו מניחים אותו על אותו שלחן, עד שיגיע זמן סידורו (ע' פי' רע"ב, תוי"ט וטהרת הקדש ושפ"א).

ארבעה כהנים נכנסים, שנים בידם שני סדרים ושנים בידם שני בויכי לבונה, וארבעה מקדימים לפנייהם ליטול שני סדרים ושני בויכים. המכניסים עומדים בצפון ופניהם לדרום, והמוציאים עומדים מן העבר השני של השלחן מולם. אלו מושכים את הלחם ואלו מניחים, טפחו של זה כנגד טפחו של זה – לקיים מה שנאמר תמיד. לדברי רבי יוסי אין צורך להקפיד בכך, שכל שלא לן השלחן בלא לחם – יש כאן תמיד.

א. הרמב"ם פסק כתנא קמא. ויש סוברים שהלכה כרבי יוסי (ריטב"א מגילה כא.).

ב. אעפ"י שסידור הלחם והבויכים אינו כשר אלא בכהנים, אין זר חייב על כך מיתה, מפני שאינה עבודה תמה (יומא כד: רמב"ם ביאת מקדש ט,ה).

יצאו והניחו את הלחם על שלחן של זהב שבאולם. הקטירו הבויכין, והחלות מתחלקות לכהנים. על ארבעת הכהנים, אם היו מן המשמרה היוצאת או מן הנכנסת – ע' שפת אמת; אור שמח תמידין ה,ד.

קסו. א. מנין שמעלים בקודש ואין מורידים?

ב. כיצד יש לנהוג בתלמיד חכם ששכח תלמודו ובת"ח שסרח?

ג. מהו חומר הדין של השוכח דבר ממשנתו?

ד. מהו השיעור המנימלי לקיום חובת תלמוד תורה?

א. מעלין בקודש מכך שעשו ממחנות החטאים – בנפשותם רקועי פחים ציפוי למזבח; בתחילה תשמישי מזבח ועתה גופו של מזבח.

ואין מורדין – מן הכתוב ויקם משה את המשכן ויתן את אדניו וישם את קרשיו ויתן את בריחיו ויקם את עמודיו. (יש מפרשים: מכך שאפילו בצחות הלשון הקפיד הכתוב לא להוריד, שנקט לשון 'הקמה' בסוף כבתחילה. וי"מ: מכך שמשה רבינו עשה הכל בעצמו ללא סיוע אחיו הכהנים. וי"מ: שבתחילה פרס היריעות ולא הורידן בשעת הקמת העמודים והאדנים. רש"י).

ב. ת"ח ששכח תלמודו מחמת אונסו – אין נוהגים בו מנהג בזיון (אשר שברת – ושממתם בארון). תני רב יוסף, מלמד שלוחות ושברי לוחות מונחים בארון).

אמר ריש לקיש: ת"ח שסרח – אין מבזין (במועד-קטן: אין מגדין) אותו בפרהסיא (וכשלת היום וכשל גם נביא עמך לילה – כסהו כלילה).

מדברי הרא"ש והטור משמע שאם שמועותיו שנואות ביותר – מגדים אותו. ומדברי הרמב"ם יש לשמוע לחלק בין חכם זקן או אב בית דין, שבוה אמר ריש לקיש שאין מגדים בפרהסיא, ובין שאר צורבא מרבנן שמגדים (עפ"י שפת אמת מו"ק יז).

ג. אמר ריש לקיש: כל המשכח דבר אחד מתלמודו – עובר בלאו (השמר לך... פן תשכח). רבינא אמר: בשני לאוין (השמר... פן). רנב"י אמר: בשלשה (השמר לך ושמר נפשך מאד פן תשכח) – במסירם מלבו הכתוב מדבר (ופן יסורו מלבבך), לא מחמת אונסו, כגון שתקפה עליו משנתו (רק). ועוד אמר רבי דוסתאי ברבי ינאי: כל המשמר תורתו – נשמתו משתמרת, וכל שאינו משמר – אין נשמתו משתמרת.

ד. רבי אמי אמר: (אלבא דרבי יוסי), אפילו לא שנה אדם אלא פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית – קיים לא ימוש. וכן אמר רבי יוחנן בשם רשב"י שבקריאת שמע שחרית וערבית קיים. ונחלקו החכמים אם אסור או מצוה לאמרו בפני עם הארץ.

הר"ן (בנדרים ה) כתב שאין הכוונה שנפטר בכך מחיובו, אלא שהחיוב המפורש בתורה הוא זה בלבד. ואין הדבר מוסכם. ואילו רבי ישמעאל אמר יום ולילה כפשוטו – בכל עת.

דף ק

קסז. א. מה דין לחם הפנים ביום הכפורים שחל להיות בשבת?

ב. יום הכפורים שחל להיות בערב שבת – כיצד נאכל שעיר החטאת של המוספין?

ג. מה דין הלחם ו / או הביזיך שסודרו שלא בזמנם? מה הדין כשהוקטרו הביזיך שלא בזמן הראוי?

ד. האם כלי שרת מקדשים את מה שבתוכם שלא בזמנם? האם השלחן מקדש את הלחם שסודר שלא בזמנו הראוי?

ה. מנחה שנקמצה בלילה – מה דינה?

ו. מהו טווח הזמן האפשרי שבין אפית שתי הלחם ולחם הפנים לאכילתם?